

Nattevagt på Møltrup

Aftenen var lun og mild, da jeg satte mig i bilen og kørte hjemmefra. Jeg var på vej til nattevagt på Møltrup.

Aftenvagten blev sendt hjem, da vi havde overlappet, og bagvagten (en erfaren kollega inden for begrænset radius) fik en opdatering på telefonen. Alt åndede fred.

Der kom en lind strøm af beboere, som skulle have deres natmedicin. Alle var optagede af verdensmesterskabet i fodbold og Danmarks chance for at klare sig godt. Sport er for det meste et godt samtaleemne, og de fleste havde en kommentar undervejs. Med alarmerne i den ene lomme og mobiltelefonen i den anden begav jeg mig ud på min tur farmen rundt.

Første stop var sovebygningen. Jubel-råbene hørtes helt ud på gårdspladsen, hver gang der blev scoret. Der var fællesskab og højt humør i TV-stuen. Vi klarede os godt! – Lige i øjeblikket!

Næste stop var Lindely, vores beskyttede boform. Jeg standsede et øjeblik hos en beboer, som sad og så en tysk krimi. Beboeren har en lungelidelse, så jeg ville sikre mig, at han havde det godt. Fodbold? Næ, det gav han ikke meget for! Så ville han hellere se en krimi!

På et værelse stod to brændende stearinlys. Der var ingen at se, så jeg slukkede dem og låste døren. Langsomt gik jeg gennem de tomme værkstedsbygninger. Der duftede af nysavet tømmer. Overalt var der ryddeligt. I et af værkstederne stod en kaffemaskine tændt. Sluk.

I køkkenet stod nogle fyldte termokander og en stor bakke med småkager. Det bar jeg

over i TV-stuen til fodboldentusiasterne. Jeg blev hilst med klapsalver og tak. En time senere havde jeg været turen rundt.

Første gang, jeg hørte om Møltrup Optagelseshjem, var i 2014. Jeg var i gang med en pædagogisk uddannelse. En del af pensum bestod af felt-arbejde, hvor vi besøgte forskellige institutioner rundt omkring. Denne gang var det Møltrup Optagelseshjem, som vi skulle besøge. Jeg kan endnu tydeligt huske, hvor overvældet jeg blev. Både af de fysiske rammer og af de folk, som er ansat. Men at jeg skulle blive en del af dette fantastiske stykke kulturhistorie, som Møltrup i grunden er, det kunne jeg kun drømme om. Da vi kørte tilbage til skolen efter endt besøg, var det første frø allerede sået i mit hjerte. Jeg bad en stille bøn: "Ske Din vilje!"

Tilbage på skolebænken blev jeg indprentet, at jeg som pædagogisk medarbejder ... "skal kunne håndtere mennesker med varierende funktionsevner, med forskellige social baggrund og diverse etniske oprindelser samt mennesker, der lever på kanten af samfundet," som det formuleres af følgegruppen for pædagogisk uddannelse.

Jeg husker endnu, da jeg var til ansættelsessamtale. Over for mig sad Kirsten (sous-chef) og Ebbe (forstander), og samtalen kom meget hurtigt ind på, hvad der er Møltrups særkende: "Vi tror på, at det skal være plads til alle. At den enkeltes liv ikke kun er hans eget, men det er en del af *andres* livsbaner." Ebbe talte alvorligt og engageret. Jeg kan huske, at det tog tid for mig at erhverve mig dette medmenneskelige syn, som var selve kernen i Møltrups kristne livsanskuelse. Kristen anskuelse og stadig bred nok til at favne mangfoldigheden, det uperfekte og det som var mislykkedes.

"Du kommer til at blive skuffet mange gange!", sagde Ebbe og så på mig med sine lyseblå alvorlige øjne. "Mange gange! - Men du skal huske på, at når du ikke længere lader dig påvirke, når du ikke længere kan blive skuffet, så skal du ikke arbejde på Møltrup længere. Så skal du give dig til at leje sommerhuse ud til tyske turister!" Hans ansigt lyste op i en pludselig latter. En smittende latter, som kun Ebbe har. - Ahhh!

Denne samtale sidder fasttømret med syvtommersøm i mit indre. - Jeg hørte relevante svar på mit 'hvorfor'. - Svar som jeg husker endnu her to år efter: Jo, fordi *alle* fortjener at opleve at blive set og forstået, at blive et menneske, både i en humanistisk - men også i en kristen - kontekst.

Der står en hjerte-skulptur på gårdspladsen uden for kontoret. Et hjerte formet som en kuffert med et håndtag. Kunstværket af Jørn Rønnau "At rejse med Hjertet" stammer fra 2012, hvor Møltrup havde 100 års jubilæum. Som i et levnet menneskeliv er der på hjertet spor af aftryk, ar, ridser, sår og rifter. Hvilke spor og ar bærer det menneske på, som jeg tager imod i en stille natteime?

Klokken 2:30 var der faldet ro på gården. Sommernatten var lys som dagen, og den søde, friske blomsterduft hang i luften.

Mens jeg sad og arbejdede ved computeren, hørte jeg en bil standse udenfor. Jeg gik ud. En taxa var ankommet og en ældre gråhåret mand steg langsomt ud. Med stort besvær fik jeg ham over på bænken. "Jeg skal snakke med Ebbe!" Manden så på mig med bestemte øjne. "Hører du?! Jeg skal snakke med Ebbe!"

Dybe furer prægede den solbrune hud. Håret var skulderlangt og gråt. Han var iført lædervest og sandaler, og jeg registrerede den umiskendelige duft af 'Old Spice'. "Ebbe sover nu nok", sagde jeg og spurgte ham, hvor meget han havde drukket. Med et bredt tandløst smil, et skælmsk glimt i øjet og en skurrende whisky-stemme sagde han: "Meget! Rigtig meget!" Han forsøgte at rejse sig, mens han råbte: "Hvor er Ebbe?" Jeg registrerede, at de andre beboere havde opdaget, at noget var under opsejling.

Mens han sad der og mumlede utydeligt for sig selv, gik jeg ind efter et alkometer. Han tog en dyb indånding og pustede af fuld kraft. Jeg troede ikke mine egne øjne: 5,8! "He-he", lallede han og begyndte at synge en drikkevis. Jeg underrettede først bagvagten og ringede derefter til lægevagten, der havde svært ved at tro mig. 5,8 simpelthen! Jeg hentede noget kaffe og satte mig på bænken ved mandens side.

"Nå", sagde han, "nu vil jeg i 'svalen'!" Han prøvede at rejse sig, uden at det lykkedes særligt godt. Han fik en kop kaffe, som han rystende slubrede i sig. Pludselig skiftede hans humør, og han så alvorligt – ja, næsten vredt – på mig: "Jeg vil dø! Jeg skal op på bakken, sammen med de andre", og så pegede han med en kroget finger mod Timring Kirke. "Det har Ebbe lovet mig! Oppe på bakken, ja, der vil jeg begraves. - Sammen med de andre!" Stemmen knækkede over, da han drog et dybt suk og sank sammen. For at muntre ham lidt op, begyndte jeg lavmælt at synge Edvard Perssons: *Jag har*

bott vid en landsväg i hela mitt liv, och sett människor komma och gå.... Manden vågnede op af sin døs og sang med. Nu var humøret tilbage i top.

I samme øjeblik kom ambulancen. Manden spærrede øjne op: "Hvem har ringet efter ambulancen?" sagde han godt irriteret. "Det har jeg," svarede jeg og forklarede ham sammenhængen. "Bahh!," sagde han trodsigt. "Jeg fejler ikke noget. Det har jeg prøvet så tit. Det er min *funktionspromille!*" Han hidsede sig op.

Ambulance-redderne gik straks i gang med at tage blodtryk etc., men det ville manden ikke finde sig i. Han bandede og svovlede, hver gang redderne dukkede op med et nyt apparat. Til sidst lykkedes det dog.

En par håndfulde beboere stod på afstand og morede sig over optrinnet. De var dukket op en efter en, da de fornemmede uro. De er mine guardian angles.

Redderne prøvede med alverdens argumenter at få manden til at træde ind i ambulancen, men forgæves. "Vi kan ikke tvinge ham med, hvis han ikke vil", sagde redderen med et opgivende udtryk. Det faldt ikke i god jord hos manden: "Forsvind!", sagde han, mens han stod og svajede. "Skrid med jer! - Og tag bøtten med jer!" Han pegede mod porten.

Da bagvagten ankom, lyste mandens ansigt op i gensynsglæde. "Hvad så, gamle ven?!" Med et smil, lagde min kollega sin store hånd på mandens skulder. Et lille øjeblik senere, var den gamle igen blevet den lattermilde filur, som han havde været, da han ankom med taxaen. Det var tydeligt at de to kendte hinanden. Et øjeblik senere kørte de mod sygehuset i Herning. Hvis han ville tage imod tilbuddet om at komme i afrusning, så var han velkommen på Møltrup.

Halvanden time var gået, og jeg måtte skynde mig for at gøre mit arbejde færdigt. Resten af natten var alt stille. Jeg gik et par runder, vækkede de som skulle vækkes, lavede kaffe til beboerne, og før jeg fik mig set om, kom morgenvagten. Vi morede os over nattens hændelse og håbede på, at den gamle mand fik mod på at blive ædru igen. Træt og brugt - men opløftet - trillede jeg ud gennem porten og forbi de stolte alétræer, mens gruset knasede under hjulene, og jeg hørte mig selv nynne:

*Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv,
och sett människor komma och gå,
jag sett skördarna gro på min torva i ro,
medan storkarna redde sitt bo.
Jag sett vårarna gry,
jag hört höststormar gny,
jag sett vidgässens sträck under kvällande sky.
Jag har bott vid en landsväg i hela mitt liv,
och sett människor komma och gå.*

- Sofus Poulsen